

въ соломоновия храмъ. Липсваха му само крила.

Зареса бѣ заможна. Тя имаше и най-голѣмата радостъ, каквато може да мечтае една майка: нѣжната обичъ на милото си дете. Витсава растѣше, цвѣтѣше, развиваше се и румѣнѣше подѣ майчини грижи и милувки, като роза подѣ лжчитѣ на пролѣтно слънце.

Сама набожна, тя направи такава и своята Витсава. Още отрано присади въ нея своитѣ чувства и вдѣхна ѝ своята вѣра въ Бога. А какъ обичаше тя Витсава и какъ треперѣше надъ нея! Взе я на колѣнетѣ си, заглади руситѣ ѝ коси, замилва розовитѣ ѝ бузки и почва да ѝ разправя какво-не изъ писанията. А Витсава впи голѣмитѣ си черни очи въ устата на майка си и се обърне въ слухъ. Унесена отъ разказитѣ, тя се забраваше. Чуваше само гласа на майка си, чувствувахе, какъ тупаше нѣжно майчиното ѝ сърдце.

* * *

Витсава растѣше и крепнѣше въ вѣра и благочестие.

Тя бѣше на петнадесетъ години, когато за прѣвъ пѣтъ

чу за Иисуса отъ Назаретъ. Майка ѝ разправи, че билъ дошелъ въ Иерусалимъ. Бедни и злочести се трупали да Го видятъ и чуятъ. Той ги утешавалъ. Отивали много болни и прокажени при Него, но се връщали здрави. Разправяли и за слѣпи, на които далъ зрение, и за куци, които изправилъ на крака и трѣгнали безъ патерици. Разправяли за една лоша жена, позната грѣшница, която трѣбвало да убиятъ съ камъни за лошия ѝ животъ. Той я простилъ. Казалъ на нейнитѣ обвинители: който се мисли за праведенъ и чистъ, нека прѣвъ да хвърли камъкъ върху нея. Всички се разотишли. Грѣшницата му благодарила, разкажала се за лошия си животъ и се поправила.

Той учелъ, че всички човѣци били братя, че дори бедни и богати, слуги и господари били братя и равни.

Когато Зереса разправяше за Иисуса отъ Назаретъ, Витсава я слушаше унесена. Тя съ вълнение слушаше майка си и поглѣщаше всѣка нейна дума. Витсава не бѣ чула Иисуса, но Неговитѣ думи заседнаха